

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. II. Docetur terrificationes & dictos tumultus non fieri homuncionibus quibusdam: sed nec esse tales quales dicuntur homu[n]ciores?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

9. Sed nec tumultus hi eos, quorum mortis indicia sunt tum latere possent; si ab ipsorum spiritibus excitentur (neque enim potest animus quæ agit, ipse ignorare.) At latere tam est certum, quam certissimum, quod fiant.
10. Quid quod nec ab animo hominis commodè omnia fieri possunt, quæ in hoc genere fieri, quandoque obseruamus; aut si fieri possint, cur sic fieri debuerint, rationes iustas satis vix reddere possumus: Verum quoniam hæc dubia non sunt, reliqua persequamur.

CAP. II.

Docetur terrificationes, & dictos tumultus non fieri ab homuncionibus quibusdam: sed nec esse tales, quales dicuntur, homunciones.

1. Vi homunciones quosdam, medium inter bruta & homines, sub humana tamen forma, animantium genus constituunt; qui occultis quidem locis latitent, sed tamen hominum aspectibus se quandoque offerant; illi cum ratione quadam hos tumultus iis authoribus triouere videntur; quemadmodum & multa iisdem, quæ hominibus obsequia exhibent, ascribunt.
2. Sed tamen si rectè philosophari voluerimus; deprehendemus neque tales homunciones in rerum natura esse; neque si essent, mortales hominū posse præscire; quocirca nec indicare; neque si præscirēt, tumultuum horum atque terrificationum autores esse.
3. Si enim sunt hi homunciones; vbi quæso degunt, & sua habent domicilia? Mirum valde est, quod inter homines versari dicantur; & tamen nullus vispam, vbi domicilia sua habeant, locus repertus sit.
4. Deinde qua ratione genus suum, ne intercidat, conseruant, & propagant? (Neque enim putandum est ipsos immortales esse & perpetuam hinc vitam agere, quemadmodum in celis agunt angeli) An fortè eadem ipsorum, quæ hominum, atque brutorum animantium conditio est; vt quidam ipsorum occidant, alij in eorum locum succedant? At quemadmodum ipsorum non inueniuntur domicilia; ita neque aliquando inuentus est, ex his vnus, qui ex hac vita discesserit: non inuentus est; qui in defuncti locum sit successus.
5. Quibus etiam rationibus vitam suam sustentant? quibus rebus

bus victitant? Aëre viuere, dici non debent; bestiarum atque brutorum animalium cibum tribuere absurdum est; cum ad homines proximè accedant, & vix alio, quàm statura differre videantur. An igitur humanus cibus illis tribuendus est? sed hic sæpe non suppetit; cum in desertis castris, reliquis ædificiis, ad quæ nec homines veniunt, nec humanus cibus defertur, plerique ipsorum versari dicantur.

Quærimus quoque, Vtrum æternæ beatitudinis, & quam in futura vita expectamus, felicitatis participes fieri valeant; an potius vnà cum corpore animus ipsorum intereat? Secundum hoc dici nequit, cum & humanam formam referant; & multa, quæ sine ratione non fiunt, peragere dicantur. At primum illud nulla ratione dici debet; cum media, quæ ad salutem illam assequendam necessaria sunt, atque à Christo Domino instituta; prorsus ab ipsis negligantur. 6.

Omnis ratio cur hi homunciones esse asserantur, ex ipsorum apparitionibus desumpta est, quia scilicet aliquando inter homines sunt visi, sed, pfectò hinc paruum argumentum ad ipsos astruendos colligitur, quàm quæso multa sunt, quæ sub aspectum cadunt, & tamen non nisi sensuum sunt illusiones, & præstigiæ? aut certè spirituum sub humana forma Apparitiones? 7.

Sed quamuis etiã homunciones hos admittamus, tumultuum tamen horum causa dici non debent. propterea quod mortes hominum quorum hi tumultus indicia sunt, præscire nequeant. Cum enim inferioris conditionis esse dicantur ipsis hominibus, nec tantum valere iudicio & ratione, quantùm homines, pfectò quod homines non possunt, nec ipsi poterunt, hominum scilicet mortes præscire, & indicare. 8.

Fortè quia aliis occupationibus non distrahuntur, ad hominum naturas & temperamenta diligentius attendunt, & idcirco, quæ nos aliis occupationibus impediti præscire non possumus, illi præsciunt. Sit ita verum, qua ratione iam illorum exitus præscire dicendi sunt, quibus violenta mors adfertur? Cum igitur etiam horum ex hac vita discessum tumultus præcedant, quemadmodum non horum, ita neque priorum tumultuum auctores dici debent. 9.

Constituamus etiam ita esse, vt hominum mortes possint præscire, necdum tamen hos ipsis tumultum ascribere posse videatur. Id primum inde manifestum est, quòd cum paruo admodum sint corpore, magnas vires habere credi non debent, quocirca nec 10.

T t

tumultus

tumultus hos, qui quandoque magni sunt, & magnas vires requirunt, ab ipsis excitari vlla ratione poterunt.

11. Præterea quoscunque ipsi tumultus excitant, eos necesse est corporum collisione (& quidem eorum quæ concuti audiuntur) excitari. Audimus sæpe aleres deferri, ligna aptari, raptari instrumenta, clauos infigi, & mox postquam ad loca, vbi tumultus excitantur, aduolamus, nullum in similibus corporibus motum fuisse, magnis argumentis deprehendimus.

12. Denique diuersis quandoque locis, maximèq; distantibus hi tumultus excitantur. An forè diuersis etiam locis hos homunciones constituemus? aut postquam in hoc loco excitârunt, ad alium, vt ibidem excitent, transmigrare dicemus? Dici hæc possint, an cū ratione vehementer dubitauerim.

13. Spirituum igitur opera terrificationes fieri, ex dictis videmur posse concludere. Spiritus sunt, qui tumultus excitant; qui gemitus & eiulatus effingunt: qui funus deducunt, qui tumbas, in quibus defunctorum corpora reconduntur, faciunt. Spiritus sunt, qui vniuersa hæc, atq; his similia efficiunt.

CAP. III.

Demonstratur dictos tumultus non excitari à Spiritibus hominum illorum, qui ex hac vita discesserunt.

1. **R**estat inquiramus, à quibus Spiritibus fiant, qui excitantur tumultus: An ab humanis, qui hanc vitam vnà cum corpore, quod aliquando informarunt, reliquerunt; an ab Angelis: siue illi beati sint, siue æternis suppliciiis; ita eorum meritis exigentibus, mancipati.

2. Humanos Spiritus ad viuos quandoque redire dubium non est. Id aliàs à nobis multis rationibus demonstratum est. Dubium quoque non est, plurima ipsos officiorum genera apud viuos exercere, vtuntamen exercent quæcunq; velint; in hoc certo genere operas suas ipsos collocare credendum non est.

3. Animorum post hanc vitam non illa propria conditio est, vt Dei apud homines sint ministri; aut quædam in hoc mundo pro officio munia obeant, ad sintque rebus humanis; sed vt laborum suorum fructus recipiant; & vel Deo perfruantur, vel debitas pœnas persoluât, quocirca in hoc genere, quod agant, habêt nihil.

Non sine singulari Dei prouidentia, atq; dispensatione fit; vt
viuo-